

BIGAMIE

Dokonalý manžel. Ale co když není jen váš?

THRILLER

Přeložila Daniela Čermáková

Rona Halsall

 metafora

Emma sní o životě v krásném venkovském domě plném dětí s báječným mužem po boku. Po manželově nehodě však začne propadat beznaději. V zoufalství se vypraví na setkání skupiny pro truchlící, kde snad mezi podobně postiženými lidmi nalezne útěchu.

Skutečnost předčí její nejbáječnější fantazie. Mezi truchlícími nalezne nejen nejlepší kamarádku, ale i Sama, svou spřízněnou duši. Vztah mezi nimi rychle nabírá na intenzitě, a když Emma nečekaně otěhotní, ocitá se ve víru událostí. Plánují pohádkovou budoucnost, stěhování na venkov, stavbu nového domu a těší se na miminko. Emmino dokonalé štěstí kalí jen podivné události, které ji stíhají. Jednou je to peněženka zastrčená v troubě, podruhé svíčka, od níž chytne závěs. Může za to Emmina těhotenská roztržitost, nebo jí i jejímu dítěti hrozí obrovské nebezpečí? A kam mizí Sam vždy ve čtvrtek a co dělá do svého nedělního návratu? Opravdu je zavalený prací a projekty, nebo se za tím skrývá jiná žena?

Emma už neví čemu, a hlavně komu má věřit. Co když se zbláznila? Nebo ji intuice varuje, že v jejím životě není vše tak, jak se na pohled zdá?

Strhující thriller Rony Halsall plný šokujících zvratů nedá čtenářům vydechnout až do samého konce.

„Temný, dovedně napsaný příběh plný zvratů a konec, který se dá přirovnat k velkému třesku... Držíte v rukou plnokrevný psychologický thriller.“

– čtenářské recenze, Goodreads.com

Rona Halsall

BI
GA
MIE

Přeložila Daniela Čermáková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © Rona Halsall, 2023

First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd
trading as Bookouture

Translation © Daniela Čermáková, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-887-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-886-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-337-7 (print)

*Pro mého báječného manžela Davida,
jemuž život rozdal těžké karty, ale on se nepřestal usmívat.
Odpočívej v pokoji, má lásko.*

PROLOG

Emma seděla v čekárně porodnicko-gynekologické kliniky, jednu ruku měla položenou na osmiměsíčním bříšku a druhou obracela stránky značně ohmataného časopisu o bydlení. Hledala nápady na zařízení interiéru nového domu, který pro ně stavěl Sam, její manžel a zároveň architekt.

Vybudovat si nový domov nebylo ani snadné ani levné. Zvlášť když měla přesnou představu o tom, co chce. Budou samozřejmě potřebovat čtyři ložnice, aby se do nich vešla rodina, kterou si vysnila; tohle dítě bude první ze tří. Vždyť jí bylo teprve čtyřiatřicet, takže má spoustu času na další dva potomky, než jí bude dvačtyřicet. Ten věk si určila jako hranici. Zjistila, že je dobré stanovit si nějaký termín, jinak člověk ničeho nedosáhne. Navíc potřebovala ateliér, ve kterém by mohla malovat, a kancelář pro svou práci virtuální asistentky. Sam chtěl také pracovnu, protože měl v úmyslu pracovat z domova, a v žádném případě se nemohou dělit o jednu místnost, jelikož jejich názory na to, co představuje pořádek, se lišily jako den a noc.

Začala ji pálit záha, a tak se napřímila v domněnání, že by jí to mohlo ulevit od bolesti – jenže nepomohlo. Frustrovaně si odfrkla. Nikdo ji nevaroval, že bude těhotenství až tak nepohodlné. Dlouhé měsíce a měsíce. Obracela stránky,

aniž by ji něco zaujalo, stejně na to neměla náladu. Nebylo snadné se soustředit, když se jí během několika týdnů mělo narodit první dítě a vidina porodu se blížila.

Zastrčila si za ucho pramen zplihlých medově zbarvených vlasů a zadoufala, že se jí po porodu zase vrátí kudrnatá kštice. Nesnášela svůj těhotenský vzhled, byla celá ucouraná a nateklá a vyčerpaná, tvář měla kulatoučkou a lícní kosti schované pod vrstvou tuku. Obrátila dalších pár stránek a přiměla se znovu soustředit na obsah časopisu.

Když uviděla obrázek nahoře na stránce, musela se podívat ještě jednou, jestli se nespletla. Srdce se jí zničehonic prudce rozbušilo. Zamrkala, nemohla uvěřit vlastním očím. Podívala se na fotku důkladněji. *Ne, to přece nemůže být pravda, že ne?*

Na fotografii byl zachycen bílý, minimalistický pokoj s úchvatnou pohovkou v paví modři, nad níž visel pozoruhodný abstraktní obraz vyvedený v červené a zlaté. Dvě nejasné postavy propletené kolem jediného srdce. Byla si jistá, že plátno je *její*. Unikátní. Jedinečné. Pokud věděla, nacházelo se pečlivě zabalené a uložené spolu s dalšími uměleckými díly a většinou jejích věcí ve skladišti v Manchesteru. Právě tam totiž žila, než se odstěhovala na sever do Appleby v Cumbrii.

Co dělá můj obraz na zdi nějakého cizího člověka?

Věděla, že ji sestřička každou chvíli zavolá do ordinace na kontrolu, ta ženská před ní tam už totiž byla celou věčnost. Neměla čas číst celý článek ani zjišťovat, co se to vlastně děje.

Pokradmu se rozhlédla po čekárně. Seděly tu jen další dvě ženy. Jedna měla zavřené oči a v uších sluchátka, poslouchala něco na telefonu. Druhá se snažila zabavit batole krabicí stavebních kostek. Emma rychle vytrhla stránku z časopisu a nacpala si ji do kabelky, aby si ji v klidu prostudovala, až bude mít víc času. Srdce jí zběsile uhánělo, z toho

šoku jí jistojistě vylétl tlak do závratných výšin, které těhotné ženě nesvědčily.

Byla si jistá, že je to její obraz, i když se v poslední době dost často mýlila, protože mozek se jí už odebral na mateřskou dovolenou. Zrovna se chystala stránku vytáhnout z kabelky a znovu se podívat, když zaslechla svoje jméno. Článek bude muset počkat.

O půl hodiny později našla auto na parkovišti a vmáčkla se za volant. Otevřela kabelku a vytáhla článek. Po celou kontrolu na něj myslela a doktora skoro neposlouchala.

Nepochybně to byl její obraz. *Ale jak se tam tedy dostal?*

Fotka se nacházela na začátku článku o nějakém cenami ověřeném domě v Northumberlandu. Další snímky v textu ukazovaly okouzující moderní budovu s výhledem na moře, samé dřevo a sklo. Dokonalé místo pro velká umělecká díla – všechny zdi byly bílé, strop vysoký, podlahy ze dřeva, pečlivě vybraný nábytek se omezoval na minimum. Nikde nebylo absolutně nic zbytečného. Prolétla slova, aniž by je doopravdy četla, až našla něco, co jí vyrazilo dech. Jméno jejího manžela. Připadalo jí, jako by se jí na vteřinu zastavilo srdce, když objevila onu nečekanou souvislost. On totiž ten dům navrhl.

Zkontrolovala datum článku a zjistila, že vyšel před třemi měsíci. O ničem se jí nezmínil, což bylo zvláštní, protože by mohl být hrdý na to, že o něm píšou v takovém časopise. Přesně takovou reklamu potřeboval, aby se dostal k prestižnějším projektům.

V hrudi jí pálil vztek. I kdyby ten obraz jenom půjčil majiteli na focení, neměl na to právo. Neměl právo dotýkat se jejích obrazů – a tohoto už vůbec ne.

Vytočila jeho číslo a připravila se na nepříjemný rozhovor.

„Haló.“ Ženský hlas.

Emma se zmateně zamračila, ale věděla, že má správné číslo. Sam je zřejmě zaneprázdněný a hovor přijala jeho klientka, což bylo dost neomalené. Naštvala se ještě víc a spustila ostrým, netrpělivým hlasem: „Zdravím, tady Emma, Samova žena. Myslíte, že bych s ním mohla mluvit, prosím?“

Na okamžik se rozhostilo ticho. „Co to vykládáte? Jeho žena jsem *já*.“

Její tón Emmě napověděl, že se nejedná o vtip. Otevřela ústa, když jí došel význam těch slov. Ne, jistě se přeslechla. *Jeho žena?*

„Haló,“ vyštěkla osoba na druhé straně. „Haló, jste tam ještě? Sam mi o vás pověděl,“ sykla. „Říkal mi, že ho stalkuje nějaká pošahaná ženská. Nechte ho na pokoji, nebo zavolám policii. Slyšíte mě?“

Linka ohluchla a Emma svírala volant, zatímco se její svět roztočil na plné obrátky.

PRVNÍ ČÁST

Kapitola I

PŘED ČTRNÁCTI MĚSÍCI

Emma stála ve dveřích s rukama zastrčenýma do kapes kabátu a uvažovala, jestli je dostatečně odvážná, aby se připojila k podpůrné skupině pro truchlící. Jestli je už připravená. Setkání se konalo v místním komunitním centru a Emma si představovala kroužek z židlí, kde všichni v pochmurné atmosféře jeden po druhém vstávají a říkají svoje jména a vyprávějí o sobě. Na vlastní oči však viděla, že to tak vůbec není.

Místnost s nažluto natřenými zdmi působila vesele. Naproti dveřím visela nástěnka plná dětských obrázků, zjevně nějakých dětí ze školky. Vedle ní se nacházela další nástěnka s různě barevnými letáčky nabízejícími množství místních podpůrných služeb. Židle stály vedle sebe po dvou, třech a čtyřech kolem nízkých stolků. K jedné zdi byl přisunutý velký stůl s rozmanitým občerstvením a nápoji. V pozadí byla slyšet tichá hudba. Pár lidí hrálo karty, dvě postarší dámy pletly a ostatní stáli a klábosili, jako by se znali celá léta, což byla nejspíš pravda.

Nebylo tu ani zdaleka tolik lidí, jak si představovala. Rychlý výpočet jí prozradil, že je jich dvanáct včetně jí, pokud

se tedy rozhodne jít dál místo toho, aby se otočila na patě a utekla domů. To jí radil instinkt, věděla však, že to musí zkusit, pokud má kdy vystoupit z bláta vyjetých kolejí, do něhož v posledních pár měsících zabředla.

Minulý víkend se příliš bála. Se zachvěním si vybavila, jak se probudila s příšernou migrénou a vydrápala se z postele do koupelny. V ústech měla takové sucho, že se jí jazyk lepil na patro. Hltala vodu přímo z kohoutku a posadila se na okraj vany, oči mhouřila proti světlu a uvažovala, kolik toho tentokrát vypila. Prsty si promnula spánky a pevně zavřela oči, pak zamrkala a otevřela je v naději, že se jí zrak zlepší.

Tehdy si všimla krabiček léků proti bolesti, vyrovnaných na koupelnové skříňce vedle umyvadla. Bylo jich pět. Paracetamol. Platíčka byla vyndána z krabiček a pečlivě naskládána na sebe. Jedno sto šedesát tablet čekajících, až si je vezme, s prázdnou lahví ginu hned vedle. Nebylo pochyb o tom, co měla v plánu. S třesoucíma se rukama zkontrolovala odpadkový koš a ulevilo se jí, že nic nesvědčí o tom, že by si nějaké z těch prášků vzala. Četla o tom, jak předávkování paracetamolem, třeba i nezáměrné, může nenapravitelně poškodit vnitřní orgány.

Tohle byl bod zvratu, kdy si připustila, že potřebuje pomoc. Doktor jí navrhl podpůrnou skupinu pro truchlící, protože jí nechtěl předepsat prášky. Takže byla tady, stála ve dveřích a nedokázala se přimět vstoupit do místnosti.

Jeden muž se choval podobně jako ona, jako by netušil, co má dělat. Opíral se o zeď nedaleko stolu s občerstvením a s rukama v kapsách upíral pohled do podlahy. Z prostoru kuchyňky vyšla malá žena s krátkými prošedivělými vlasy s fialovým melírem, kulatou, veselou tvář a tácem pirožků v rukou. Zahlédla Emmu ve dveřích a pokynula jí, aby šla dál.

„Zdravím! Já jsem Debs. Organizátorka téhle skupiny. Vy musíte být Emma. Mluvily jsme spolu po telefonu, že? Nebo se snad pletu?“

Emma polkla, přiměla se udělat pár kroků a usmát se. „Ne, máte pravdu. Jsem Emma.“

„No, ráda vás poznávám.“ Debs napřáhla ruku a jemně ji pohladila po rameni. „Vím, že je trošku děsivé přidat se takhle k nějaké skupině, zvláště za daných okolností, ale všichni jsme tu na jedné lodi. Všichni jsme přišli o někoho, kdo nám byl drahý.“ Povzbudivě se na ni usmála. „První setkání je vždycky nejtěžší, ale bude líp. Všichni jsou ohromně přátelští.“

Emma následovala Debs, která odložila pirožky na stůl, a přitom vrhala nervózní pohledy na ostatní účastníky. „Zatím si jen tak neformálně povídáme, než dám všechno dohromady,“ pokračovala Debs a utřela si ruce do utěrky přehozené přes rameno. „Pak představím nováčky. Máme fantastického řečníka, Faith Barclayovou, která skupinu založila. Je báječná a velice chápavá. Každopádně pronese desetiminutovou řeč a pak povede diskusi, která se může ubírat jakýmkoliv směrem podle přání ostatních. Obvykle prostě nechá věcem volný průběh, v klidu a bez oficialit. Prostě cokoliv, co lidem pomůže vypořádat se s žalem.“ Přelétla pohledem plný stůl a spokojeně přikývla.

Emma se konečně trošku vzpamatovala a uvažovala, jak dlouho se musí zdržet, než bude moct vzít roha, aniž by to působilo neurvale. „Co bude, až Faith domluví?“

„Něco slupneme a poklábosíme.“ Debs položila ruku na Emminu paži. „Nemusíte tu ale zůstat až do konce. Můžete odejít, kdykoliv budete chtít, když se nebudete cítit příjemně. Moc dobře chápu, jak je to těžké, a nikdo vás nebude soudit. Všichni jsme si tím prošli.“ Naposledy ji poplácala po paži. „Přijít sem je velký krok správným směrem, takže byste na sebe měla být hrdá.“

Emma zčervenala. Vůbec na sebe nebyla hrdá, ale usoudila, že má Debs pravdu. Byl to aspoň začátek.

„Můžu vám odnést kabát?“ Debs ukázala na řadu háčků u dveří. „Pověším vám ho, jestli chcete.“

Emma si svlékla kabát a Debs odspěchala. Rozpačitě si zatahala za rukávy košile, jako by byla v nové škole. Byla to však malá skupinka a cestou přes místnost se na ni pár účastníků povzbudivě usmálo. Překvapilo ji, že je tu tolik mladých lidí, představovala si, že truchlící budou většinou postarší, ale ti se možná se ztrátou vypořádávali líp. Možná to byla právě mladší generace, která se se smutkem nedokázala poprat a potřebovala podporu. Překvapilo ji i to, že je tu téměř stejný počet mužů a žen.

Usedla na židli u volného stolu a čekala, ruce zastrčené pod koleny. Ulevilo se jí, když je o pár minut později Debs všechny svolala. Když se teď pozornost obrátila na mluvčí, nepřipadala si tak nápadná a začala se uvolňovat.

Faith Barclayová byla na ženu poměrně vysoká, minimálně metr osmdesát. Měla zlatavé vlasy spadající na záda, velké modré oči v bledém oválném obličejí a nebyla nalíčená. Přitahovala pozornost vysokými lícními kostmi a čistou pleť a Emma uvažovala, jestli nepochází ze Skandinávie. Vrásky v koutcích očí naznačovaly, že je možná starší, než vypadá na první pohled, a jak si ji Emma prohlížela, rozeznala v jejích blond vlasech tu a tam šediny.

Její hlas zněl tlumeně a jemně. Slova Emmu halila jako uklidňující deka. Při její řeči popotahovala a utírala si oči hromadou kapesníčků vytažených z krabičky na stole. A nebyla jediná. I ostatní její projev rozlítostnil, ale tentokrát to bylo naprosto v pořádku. Ne, bylo to lepší než v pořádku. Ulevilo se jí, když se mohla připojit k tomuto všeobecnému stvrzení bolesti ze ztráty. Seděla a slzy jí stékaly po tváři, zatímco poslouchala vyprávění ostatních a Faithiny reakce a rady, aby své emoce přijali, ne s nimi bojovali. Aby přijali smutek jako součást procesu. Nepotrvá navěky a dostanou se z něho. Emma se držela jejích slov a truchlila po všech těch plánech, jež se nikdy neuskuteční, po lidech, které už nikdy neuvidí, a po životě, jenž už nikdy nebude stejný.

Jakmile diskuse skončila, seděla dál, ztracená v myšlenkách, zatímco se ostatní vydali ke stolu s občerstvením. Prsty cupovala zmačkané kapesníčky a přitom uvažovala nad svým zpackaným životem.

„Jak vám je?“ Faithin hlas ji přiměl vzhlednout. „Mohu si k vám na chvíličku přisednout?“

Emma si utřela usazenou tvář a odkašlala si. „Ano, ano, samozřejmě.“

Faith usedla na židli vedle ní. „Debs říkala, že jste na setkání poprvé, a tak jsem se vás chtěla jen zeptat, jestli vám můžu s něčím pomoci.“

Emma zamrkala. Potřebovala pomoci s tolika věcmi, že jí nepřípadalo správně naložit své trápení na bedra někoho jiného. Podařilo se jí pousmát. „Vaše povídání bylo úžasné.“ Podívala se na Faith a v jejích očích spatřila starost. „Upřímně řečeno...“ Povzdechla si a sklopila pohled na své ruce. Hlas jí přeskakoval, když promluvila. „Teď mi není úplně nejlíp.“

„To jsem si myslela.“ Faith se k ní naklonila. „Chcete mi říct, co vás trápí?“

Emma si pohrávala s kapesníčky a nebyla si jistá, jestli by to měla udělat.

„Sdílená starost je poloviční starost, říkávala moje mamka s oblibou. A myslím, že je to pravda. Vždycky je lepší, když své pocity vyjádříme nahlas, nemyslíte? A jsme-li osamělí, někdy nemáme komu se svěřit. Obzvláště pokud zemřel náš milovaný.“ Faith se na ni povzbudivě usmála. „Ale opravdu moc ráda bych vám pomohla. Takže... takže se klidně svěřte, až budete připravená.“

Emma mlčela, protože netušila, jak by měla začít. Věděla, že jakmile se rozpovídá, bude toho na ni příliš a udělá ze sebe hlupáka. Podívala se na Faith a z jejího výrazu pochopila, že na tom nezáleží.

Ráda by se svěřila, podělila se o svůj životní příběh, když prve měla možnost stát se součástí skupiny. Jenomže se

k tomu nedokázala přimět. Mluvení na veřejnosti nikdy nebylo její silnou stránkou a hovořit o něčem tak emotivním... Zkrátka, před všemi těmi cizími lidmi na to prostě neměla odvahy. Ale tady s Faith to bylo jiné.

„Moje máma umřela na rakovinu prsu,“ vyhrkla a překvapila sama sebe, že začíná právě tímhle. „Před třemi lety. Takže jsem zůstala sama. Víte, byla svobodná matka, se svojí rodinou se nevidala od devatenácti a můj táta se dlouho nezdržel. Pak jsem potratila. A potom se mému manželovi stala příšerná nehoda. A před dvěma měsíci dostala moje tchyně, která byla skvělá, infarkt, když se dozvěděla o Zachovi, takže je taky pryč.“ Zhluboka se nadechla, vytáhla z krabičky další kapesníček a osušila si oči. „Ještě nikdy jsem se necítila tak sama. A...“ zaváhala, „moc to nezvládám.“

„To mě moc mrzí,“ zamumlala Faith. „Je toho hodně na jednoho člověka.“

Emma přikývla. Bylo toho opravdu hodně. Tolik, že to sama nezvládala. „Myslím, že o tom nedokážu mluvit. Ne tady a ne teď.“

Faith přikývla. „Rozumím. Berte to krok za krokem. Jak jsem předtím říkala, nemůžete čekat, že přijmete ztrátu milované osoby za pár dní nebo týdnů. Musíte si na to dát čas. Ale stane se to. Věřte mi. Bude líp.“

Emma polkla. Nedokázala si představit, že by se jí ještě někdy vedlo líp – vždyť ztratila všechny svoje sny.

Faith ji poplácala po koleni. „Co kdybych vám přinesla něco k zakousnutí?“ Vstala a Emma si osušila oči. Doufala, že si jejího pláče nikdo nevšiml, zatímco pozorovala, jak Faith nakládá na dva talíře množství dobrot.

„Tady máte. S plným žaludkem vypadá všechno líp. A Debs je úžasná kuchařka.“

Emma si vzala talíř a pak si začaly povídat o Manchesteru a o tom, kde Emma bydlí a pracuje. Bavily se o životě a zjis-